

Holly Hepburn

Dirty Dancing

Bioscoop aan zee – deel 3

1

‘Je ziet eruit alsof je wel een drankje kunt gebruiken.’

Gina Callaway liet het schuurblok zakken dat ze had gebruikt voor het verse pleisterwerk op de muur van de foyer van het Palace en draaide zich om naar Manda Vickery, die een dampende mok thee omhooghield. Gina liet haar stofmasker zakken en glimlachte dankbaar.

‘Bedankt,’ zei ze, terwijl ze vermoeid met haar hand over haar voorhoofd streek. ‘Hoewel ik eerlijk gezegd wel iets sterkers zou kunnen gebruiken.’

Ze keek om zich heen terwijl ze sprak en liet haar blik over de beschermende lakens glijden die op de vloer lagen en alles, van de kassa tot de bar, bedekten als een laag sneeuw. Strepen zonlicht kropen langs de randen van de met papier bedekte glazen voordeuren, waardoor miljoenen dansende stofdeeltjes zichtbaar werden. Het herinnerde Gina eraan hoeveel er nog gedaan moest worden voor de grote heropening half juni.

Ondanks de geruststellingen van aannemer en renovatie-expert Ben Pascoe, kon ze niet geloven dat ze over vier weken al klaar zouden zijn. Misschien als het plafond in de herentoiletten niet was ingestort toen de nieuwe verlichting werd opgehangen of als de vloer in de damestoiletten niet aangetast was geweest door houtworm... Dat waren slechts een paar onverwachte tegenslagen die ervoor hadden gezorgd dat het restauratieproject niet meer op schema liep. Misschien moest ze praten met de eigenaar, Gorran Dew, om de heropening uit te stellen tot eind juni.

Manda keek Gina meelevend aan. ‘Het beste wat ik je kan aan-

bieden, is gelato van je grootvader,' zei ze met een blik op het ijsloket van Ferrelli's, waar ze werkte.

Meestal was het loket aan de binnenkant open, zodat bioscoopbezoekers zichzelf op ijs konden trakteren als ze naar de film gingen, maar tijdens de renovatie was dat loket afgesloten, en was alleen het loket aan de buitenzijde open.

'Misschien kun je de volgende keer in de ijsfabriek een gin-tonicijse maken,' stelde ze voor.

Gina kon zich best voorstellen hoe Nonno daarop zou reageren. Ferdie Ferrelli beschermde zijn aloude gelatorecepten met hand en tand. De ijssmaken werden onder andere aan het loket bij het Palace verkocht.

Gina wist dat ze bij Ferdie niet met experimentele smaken aan hoefde te komen. Nonna zou echter wel in zijn voor gin-tonicgelato...

'Ik denk dat ik het er maar op hou er straks eentje te drinken,' zei ze droogjes tegen Manda. 'Dat is voor iedereen de veiligste optie.'

'Ik heb ook een kopje thee voor Ben gezet,' zei Manda. 'Weet jij waar hij is?'

'Volgens mij zag ik hem naar de bioscoopzaal gaan,' antwoordde Gina. 'Hij was van plan om de constructieplaten daar vandaag te slopen.'

Manda's ogen werden groot en Gina wist dat ze hoopte dat ze achter de lelijke met constructieplaten bedekte muren alle originele vergulde art-deco-elementen zouden vinden. Maar er was net zoveel kans dat ze alleen maar op vochtige en deprimerend kale pleistermuren zouden stuiten.

'Dan heeft hij waarschijnlijk ook iets sterkers nodig,' merkte Manda op, terwijl ze de tweede mok aan Gina aanbood.

Ze keek over haar schouder alsof ze verwachtte dat de bioscoop-eigenaar, Gorran Dew, hen afluisterde, en liet haar stem dalen. 'Je hebt zeker geen heupfles bij je? Het is al na de middag.'

Gina lachte. 'Jammer genoeg niet. Maar de thee helpt zeker ook.'

Ze zette het schuurblok op een nabijgelegen werktafel, nam de thee van Manda aan en ging op zoek naar Ben. Ze vond hem precies waar ze had verwacht, op een steiger bij een van de zijmuren van de enorme zaal, midden in de bioscoop, met een koevoet in één hand.

Op de achtergrond hoorde ze de radio, maar Ben was in gesprek met een van de onderaannemers die hij had ingehuurd ter ondersteuning van het restauratieproject.

Beide mannen keken op toen Gina naderde en ze zag geamuseerd dat Bens blonde haar, meestal gebleekt door de uren die hij surfend op de golven van Cornwall doorbracht, inmiddels bijna wit was door al het stof. Het contrasteerde met zijn goudblonde haar en gaf hem een bijna gedistingeerd uiterlijk, waardoor Gina plotseling een visioen had van hoe hij er over twintig jaar uit zou kunnen zien. Toen realiseerde ze zich dat haar eigen zwarte haar waarschijnlijk ook met stof was bedekt.

Ze twijfelde of het haar net zo goed stond als Ben.

‘Thee,’ zei ze, terwijl ze Ben de tweede mok aanbood. ‘Sorry,

Davey, voor jou heb ik niets. Als je een minuutje hebt, haal ik voor jou ook.’

‘Wacht even,’ zei Ben, terwijl hij een slok thee nam en die snel doorslikte. Hij dronk de mok in twee slokken leeg en reikte hem Gina met een dankbare glimlach aan. ‘We stonden juist op het punt om te beginnen met het verwijderen van de platen. Vind je het leuk om te kijken? Het kan best spannend zijn, hoewel de constructieplaten het moeilijker maken. Die zijn door de jaren heen een aantal keer geleverd, waardoor deze lastiger te verwijderen zijn.’

Gina staaarde achter de steigers langs naar de verwaarloosde muren. Ze zag diverse gaten, waardoor ze het idee kreeg dat ze geprobeerd hadden om al even te kijken wat er achter de constructieplaten zat. Stof zweefde door de lucht, net als in de foyer, waardoor Gina zich afvroeg waar ze het beste kon staan om er niet onder bedolven te worden. Ze keek om zich heen. De oude stoelen, die veel betere dagen hadden gekend, waren verdwenen, evenals de fluwelen gordijnen die eerder langs het witte doek hadden gehangen. De zaal voelde spelonkachtig aan en Gina’s stem echode toen ze sprak. ‘Zeker. Ik ga wel even aan de kant.’

Ben gaf haar een stofmasker. ‘Goed idee. Wie weet wat erachter vandaan komt als we dit weghalen.’

‘Als het maar geen skelet is,’ zei ze, terwijl ze net deed of ze huiverde.

Hij grijnsde. ‘Je hebt te veel films gekeken. Trouwens, een skelet is te voor de hand liggend. Ik zet liever in op een draakje.’

Gina deinsde achteruit. ‘Wat het ook is, ik ga voor de zekerheid wel even verderop staan.’

Ze luisterde met een half oor toen Ben en Davey bespraken wat de beste plek was om de constructieplaten weg te wrikken. Ze werd even afgeleid toen ze op de radio ‘The Time of My Life’ hoorde. Ze deinde een beetje heen en weer terwijl ze wachtte en herinnerde zich glimlachend een van haar favoriete scènes uit *Crazy, Stupid, Love*, waarbij Ryan Gosling het nummer gebruikte om Emma Stone te verleiden. De originele scène uit *Dirty Dancing* was ook mooi en memorabel.

Ben kwam met Davey overeen waar ze zouden beginnen en liep naar een gat aan het verste uiteinde van de muur, het gat dat het dichtst bij de plek was waar het witte doek eerder had gehangen. Daar dook hij met zijn hoofd onder de steigers en zette hij de koevoet in de wand. Er klonk een laag gekraak toen hij druk uitoefende en Gina zag dat de verf begon te barsten toen de constructieplaten versplinterden en de gipsplaten eronder verbogen. Ben drukte harder, geconcentreerd fronsend, en Gina was plotseling blij dat ze niet dicht bij hem stond. Ben was een fervent surfer in zijn vrije tijd. Door zijn hobby en zijn werk in de bouw was hij nogal gespierd. Gina had haar best gedaan om niet te staren toen ze hem had gezien zonder shirt en net als Emma Stone in de film had ze zich even afgevraagd of die buikspieren wel echt waren. Hoewel Ben nu gepast gekleed was, kon ze zijn biceps zien onder zijn dunne kleding. Wat afstand was dus ongetwijfeld een goede zaak en Gina deed haar best eraan te denken dat hij een vriend van vroeger was, en haar zakenpartner, niets meer dan dat.

‘Het begint mee te geven,’ riep Ben naar Davey, die naar hem toe kwam en zijn eigen koevoet iets hoger op de muur plaatste. Samen wrikten ze. Met een harde krak, die klonk als een startschot, kwam de gipsplaat los. De geschilderde constructieplaat was aan stukken en er viel een groot stuk van de muur af in een stofwolk op de vloer, waardoor een dunne houten steunbalk eronder zichtbaar werd.

Na die eerste doorbraak volgden er al snel meer.

Ben klom naar het bovenste gedeelte van de steiger en begon dicht bij het plafond te werken. Davey deed hetzelfde aan de andere kant van de muur.

Gina hield haar adem in toen hij het gips wegwrikte. Daar zou het grootste deel van de vergulde decoraties moeten zitten, als die er tenminste nog steeds waren. Had alles de vorige renovatie overleefd? Ze vroeg het zich af. Het doel van de constructieplaten leek te zijn geweest om alle karakteristieke en originele kenmerken uit de bioscoop te verwijderen, iets wat ze nooit had begrepen. Als ze eronder alleen maar kale muren vonden, zou dat echt zonde zijn...

Ben en Davey werkten zo snel als de constructieplaten dat toestonden, terwijl er stukken gipsplaat op de vloer brokkelden. Er kwam steeds meer tevoorschijn en er kwam ook steeds meer stof in de lucht. Gina zette het masker op dat Ben haar had gegeven en probeerde zich niet voor te stellen hoe ze eruit moest zien. Toen liet Ben zijn koevoet zakken en tuurde nauwkeuriger naar de muur.

‘Wat is er?’ riep Gina, terwijl ze een angstig gevoel in haar maag kreeg. Laat het alsjeblieft geen skelet zijn, dacht ze.

Ben deed een greep in de gereedschapstas om zijn middel en haalde een zaklamp tevoorschijn. Hij scheen achter de gipsplaat, een paar seconden die veel langer leken te duren, draaide zich toen om en deed het masker van zijn gezicht. ‘Bingo,’ riep hij met een grijns.

‘Echt waar?’ Gina voelde hoe ze als vanzelf begon te glimlachen. ‘Is het er nog?’

Hij knikte. ‘Hier in elk geval wel.’

‘Hier ook,’ zei Davey over een schouder. ‘Het lijkt nog helemaal onbeschadigd. Misschien heeft de gipsplaat het juist beschermd.’

‘Het lijkt wel een wonder,’ zei Ben met een ongelovig lachje. ‘Ik denk dat dit de eerste keer is dat ik dankbaar ben voor slordige bouwwerkzaamheden.’

Gina’s glimlach veranderde nu in een brede grijns. Dit was precies wat ze hadden gehoopt. ‘Wat zal Gorran blij zijn,’ zei ze, terwijl ze haar eigen masker afdeed. ‘Enig idee hoeveel tijd het kost om die oude glorie helemaal te onthullen?’

De twee mannen wisselden een nadenkende blik. ‘Minstens een paar dagen,’ waagde Ben. ‘Misschien langer.’

‘En dat is nog maar het begin,’ voegde Davey eraan toe. ‘Als alle gipsplaten eraf zijn, kunnen we pas zien hoe die houten panelen zijn aangebracht. Die zouden voor problemen kunnen zorgen. Daarna moeten we alles nog grondig schoonmaken, gipsstof van dit soort platen krijg je vaak maar moeilijk weg.’

Ben knikte. ‘Dat is waar,’ zei hij, terwijl hij een trieste blik op het puin op de vloer wierp. ‘We zullen ook een grotere container nodig hebben.’